

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzczak

w sprawie **M. B.**

skazanego z art. 254 § 1 w zw. z art. 57a § 1 kk,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 lutego 2013 r.,

kasacji obrońcy skazanego z urzędu

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 1 sierpnia 2012 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 14 czerwca 2012 r.,

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, zwalniając skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu, adw. J. G. (Kancelaria Adwokacka w W.), kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa 80/100) zł, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego, M. B. został uznany winnym tego, że w dniu 12 czerwca 2012 r. w W. brał czynny udział w zbiegowisku związanym z meczem piłkarskim pomiędzy drużynami Polski i Rosji w ramach imprezy „EURO 2012” wiedząc, iż jego uczestnicy dopuszczają się gwałtownego zamachu na osobę i mienie, przy czym działał publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie dla porządku prawnego, tj. przestępstwa z art. 254 § 1 w zw. z art. 57a § 1 k.k. i skazany za to na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz oddaniem go w okresie tej próby pod dozór kuratora, ze zwolnieniem skazanego od kosztów

sądowych i przyznaniem stosownego wynagrodzenia od Skarbu Państwa dla obrońcy z urzędu. Od wyroku tego, na niekorzyść oskarżonego, apelował prokurator, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych oraz niezastosowanie środka karnego w postaci zakazu wstępu na imprezy masowe, wnosząc przy tym o uchylenie warunkowego zawieszania wykonania kary pozbawienia wolności i orzeczenie wskazanego wyżej zakazu na okres 3 lat. Z apelacją na korzyść oskarżonego wystąpił jego obrońca z urzędu zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony brał udział w zbiegowisku wiedząc, iż jego uczestnicy dopuszczają się gwałtownego zamachu na osoby udające się na stadion, z wnioskiem o uniewinnienie oskarżonego lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu tych apelacji, Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2012 r., zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary i oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora, orzekając też, na podstawie art. 41b § 1 i 2 k.k., środek karny w postaci zakazu wstępu na imprezę masową na okres 2 lat, z utrzymaniem zaskarżonego wyroku w pozostałej części. Od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca z urzędu skazanego, zarzucając obrazę art. 4 oraz 437 § 2 k.p.k., przez uznanie, że zebrane w toku postępowania dowody w zakresie rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozwalają na zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji, a nie jedynie na uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz naruszenie art. 7 k.p.k. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dowolną ocenę szczególnie zeznań świadka T. L. Wywodząc w ten sposób, wniósł on o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W odpowiedzi na tę skargę, prokurator Prokuratury Okręgowej, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Rozpoznając tę kasację Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja ta okazała się być rzeczywiście bezzasadną w oczywistym stopniu, stąd też rozpoznano ją na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k. Kasacją oczywiście bezzasadną jest bowiem nie tylko taka kasacja, która podnosi obrazę prawa, jaka w danej sprawie w ogóle nie miała miejsca, lecz również, gdy wskazywane uchybienia prawu wystąpiły w danym postępowaniu, jeżeli w sposób oczywisty nie miały one jednak charakteru rażącego i nie ulega wątpliwości, iż nie

mogły mieć wpływu na treść orzeczenia (tak już w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r., V KKN 314/98, OSNKW 1998, z. 11-12, poz. 60, zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2012 r., II KK 138/12, OSN PiPr 2012, z. 10, poz. 16, a także np. S. Zabłocki, *Postępowanie kasacyjne*, Warszawa 1998, s. 110, P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2004, t. III, s. 204, T. Grzegorzczak, *Kodeks postępowania karnego oraz ustawa o świadku koronnym. Komentarz*, Warszawa 2008, s. 1122).

I tak też w tej sprawie należy ocenić zarzut obrazy przez Sąd odwoławczy art. 7 k.p.k., ale jedynie w zakresie, w jakim na jego poparcie skarżący wskazuje w uzasadnieniu kasacji na dowolne przyjęcie przez Sąd Okręgowy, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu „w chwili zakończenia meczu” Polska – Rosja, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że został on zatrzymany o godz. 20:45, a więc jeszcze przed jego rozpoczęciem. Rzeczywiście z dokumentacji tej sprawy wynika, że oskarżonego zatrzymano w dniu 12 czerwca 2012 r., dokładnie o godz. 20:30 (wniosek o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym k. 27), a nie jak twierdzi obrońca o 20:45. Wskazaną wyżej godziną operował też Sąd pierwszej instancji (k. 50). Mecz Polska – Rosja jak wiadomo rozpoczął się w tym dniu nieco później, a zatem twierdzenie Sądu odwoławczego, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu „w momencie zakończenia meczu Polska – Rosja” (k. 114), nie odpowiada prawdzie. Rzecz jednak w tym, że Sąd Okręgowy łączył ten fakt z sytuacją, w której „znaczna ilość uczestników imprezy przebywała w tym czasie w centrum Warszawy”. Skoro zaś przywoływany mecz miał zgodnie z planem rozpocząć się o godz. 20:45, to nie budzi wątpliwości, że już przed jego początkiem w centrum Warszawy, w tzw. strefie kibica i w jej okolicy, także przebywała znaczna ilość uczestników tej imprezy masowej. Wskazywana okoliczność, wraz z innymi, była zaś podstawą do uznania przez Sąd odwoławczy za wadliwą ocenę Sądu *meriti* co do zasadności warunkowego zawieszenia wykonania kary. Tym samym więc nie można przyjąć, jakoby wadliwe powiązanie przez Sąd odwoławczy momentu działania oskarżonego z zakończeniem meczu, zamiast z jego rozpoczęciem, miało charakter obrazy art. 7 k.p.k., która mogła w istotny sposób wpłynąć na treść zaskarżonego wyroku. Sąd ten bowiem nie dokonywał własnej oceny dowodów, lecz oceniał w tym zakresie wnioski wyciągnięte przez Sąd *meriti* z dokonanych ustaleń faktycznych uznając, iż nie potraktowano w pierwszej

instancji w sposób należyty momentu, w jakim miało miejsce zdarzenie przestępne przypisane skazanemu.

Pozostałe zarzuty tej kasacji, jak i omawiany zarzut w aspekcie, w jakim skarżący odnosi go do oceny zeznań przywołanego w kasacji świadka, stanowi już wyłącznie w istocie swej próbę podważenia ustaleń faktycznych dokonanych w tej sprawie. W apelacji autor obecnej kasacji, zarzucał, jak już wskazano, błąd w ustaleniach faktycznych, a w jej uzasadnieniu odnosił się także do oceny zeznań przywoływanego obecnie świadka. W tej materii Sąd odwoławczy wypowiedział się wykazując, dlaczego apelacji obrońcy nie mógł uwzględnić (k. 113-113v). Kasacja nie podnosi zaś, aby Sąd Okręgowy obraził art. 433 § 2 lub art. 457 § 3 k.p.k., a więc, aby nie rozpoznał zarzutu środka odwoławczego, albo by rozpoznał go w sposób odbiegający od wymogów wskazanych w ostatnim z przywołanych przepisów procedury karnej. Obrońca ubiera natomiast w formę obrazy przepisów procesowych, a mianowicie art. 4 i 7 k.p.k. to, co w apelacji było traktowane, i słusznie, jako zarzucany błąd w ustaleniach faktycznych. Zatem w omawianym teraz aspekcie podnoszone w kasacji rzekome naruszenia prawa w realiach tej sprawy w ogóle nie miały miejsca.

Powyższe wskazuje, że skarga ta w oczywistym stopniu jest skargą bezzasadną, a oddalając ją z tego powodu, Sąd Najwyższy – podobnie jak czyniły to Sądy obu instancji – stosownie do art. 636 § 1 w zw. z art. 518 k.p.k., zwolnił skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, mając zaś na uwadze art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. oraz § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) z 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 z późn zm.), zasądził na rzecz obrońcy z urzędu, ustanowionemu dla rozważenia wniesienia kasacji, stosowne wynagrodzenie za sporządzenie i wniesienie tej skargi. Jednocześnie, mając na uwadze sposób sformułowania jej zarzutów, zdecydował o sporządzeniu z urzędu uzasadnienia tego orzeczenia.